

همبستگی در مقابل اخراج

شنبه، 8 جولای 2017

ساعت 13:00 گردهمایی - ساعت 14:00 تظاهرات

ایستگاه قطار (Bahnhof) - ووپرتال اوبا بارمین

ما از حملات به زندگیمان اشباع شده ایم. هیچ کجای دنیا ما امن نیستیم، نه در کشور مبدأ، نه در اروپا، نه در آلمان. قسمتی از مسئولان این هفته گرد هم می آیند و جشن می گیرند، در حالی که ما باید روز و شب برای زندگیمان هراس داشته باشیم و مجبور باشیم که مبارزه کنیم.

ما، پناهندگان ووپرتال و این منطقه می خواهیم در شنبه ی پیش رو در خیابان نشان بدهیم که اجازه نخواهیم داد که با زندگی ما بازی بشود. ما اجازه نخواهیم داد که به افغانستان، عراق یا سودان برگردانده شویم، جایی که کشورهای ناتو همه با هم همراه با کشورهای جنگ طلب برای این موقعیت مسئول می باشند. خجالت آور است تصور این که در کشوری مثل سوریه مناطق امن تاسیس می شوند. بمب هائی که هر شب بر سر مردم در سوریه می بارد به چه کسی تعلق دارند؟ آیا اصلا صلح مطالبه شده است یا تنفر بیشتری ایجاد میشود تا بوسیله ی آن جنگ و تجارت ادامه پیدا کند.

ما اجازه نخواهیم داد که ما را به غرب آفریقا، جایی که تحت تعقیب هستیم و زندگیمان دیگر امن نیست بفرستند. ما اجازه نخواهیم داد که زندگیمان فروخته شود و پول آن به دولت مردان فاسد پرداخت شود تا بوسیله آن اسناد دیپورت را صادر کرده و ما را پس بگیرند تا اینکه دوباره تحت تعقیب قرار گرفته و استثمار شویم. کشورهای ما پیش از 500 سال تحت استثمار قرار داشته اند، مواد اولیه پیش از این به شرکت های بزرگ جهانی فروخته شده و اکنون بصورت علنی خود ما را میفروشند.

ما اجازه نخواهیم داد که به ایتالیا و یونان اخراج شویم، جایی که در خیابان ها باید جان سالم به در ببریم یا به عنوان بردهای نوین اروپا برای محصولات کشاورزی مجبور به انجام دادن کار طاقت فرسا، روزانه بیش از 16 ساعت باشیم. آنها بدون هیچ حق مراقبت بهداشتی و سلامت و هم چنین حقوق ناکافی که بتوان با آن یک سرپناه اجاره نمود.

ما نمیتوانیم اجازه بدهیم که برادران و خواهران ما از بالکان، هیچ حق پناهندگی نداشته و به سرعت اخراج شوند. بسیار شرم آور است به چه سادگی رفقای بالکانی را جرمساز می کنند تا جامعه دیپورت را به سادگی قبول کنه. همچنان دوستان آفریقای شمالی را جرم سازی کردند. اکنون دولت آلمان این دول را آنقدر فشار بهشان آورد تا این که پناهندها را پس بگیرند. حالا نوبت کی خواهد بود؟

اینجا در اروپا بذر نفرت کاشته می شود، تا مردم اینجا، که تحت تاثیر فقر و تنگدستی می باشند نتوانند با ما اتحاد داشته باشند.

آری، مسلمان ما دردهایمان را باهم به اشتراک میگذاریم. مهم نیست که در کشور های ما یا اینجا شرکت های بزرگ جهانی مشابه وجود دارند که نوکران آنها تجهیزات دولتی را که با ان ما را می چاپند، استثمار میکنند، علیه یکدیگر تحریک میکنند، که با آن بیشتر پولدار بشوند.

ما البته باید روز به روز نگاه کنیم، که چطور زنده بمانیم، که چطور بتوانیم برای بچه هایمان آینده ای خوب شکل بدهیم.

ما دنیائی را می خواهیم، که در آن بتوانیم متحد رفاه را برای همه رقم بزنیم. ما می خواهیم دنیائی در صلح و رفاه شکل بدهیم، نه یک دستور جلسه ی "7G" یا "20G" یک دستور جلسه رقابتی که جنگ را شعله ور کرده و فقیر و سروتمند باقی می گذارد.

ما می گوئیم: حق پناهندگی حق هر انسان است و نه یک امتیاز ویژه.

ما ناچار هستیم از زندگی مان مراقبت کنیم، بنابراین تصمیم میگیریم جایی زندگی کنیم که در آن امن هستیم.

ما از کسانی که دیگر دروغ و تحقیر را تحمل نمی کنند دعوت می کنیم تا با ما به خیابان بیایند. ما می خواهیم نشان دهیم که اتحاد و همبستگی زیر بنای جامعه ما زندگی انسانی می باشد.

اتحاد به جای تفرقه و نفرت